

Zalai Közlöny 1899.06.17. 1-2. oldal, 3. hasáb, alul

Juhász György.

JÚNIUS 8.

„Pont. Vége.”

Így mondta két év előtt Kanizsa város mosolygó arcú számvevője, Juhász György, ki most meghalt két orvos kezelése és családja gondos ápolása dacára.

Nálánál senki sem tudta jobban városunk legújabb ötvenévi történetét, senki sem ismerte jobban a városnak minden talpalatnyi földjét.

Az élet kellemetlenségeit nyugodtan, derült humorral tűrte.

Mikor tavaly ellopták ezüstgombos magyar ruháját, keserű rezignációval mondta: „Bay kapitány biztat, hogy a föld alul is előteremti a tolvajt, de én tudom, ha minden más lopott holmit visszaszerez is, az enyémet nem lesz képes visszakeríteni. (Nem is került meg.) Pedig azt hittem, hogy ezüstgombos ruhában mehetek a másvilágra!”

Valaki mindjárt akadott, ki biztatta: vegyen másikat.

„Ilyen fölösleges kiadásra nem kerül,” felel a számvevő. „Lássák: én nem voltam kártyás, lump vagy pazarló, hanem azért sohasem volt elegendő a fizetésem családom fenntartására. Ha nem örököltünk volna szülőink után, hát nem tudtunk volna megélni. Testvérem okosabb volt mint én: ő elment vaskereskedőnek Grácba. Most ő gazdag ember, én pedig csak éppen hogy élek!”

Hát biz ilyen a tisztviselői élet.

Mondják, ha Juhász György kellő időben felhagyott volna hivatalos dolgaival, akkor – mint nyugdíjas – még szép időig élélhetett volna.

– „De hát miért nem ment nyugdíjba az Isten szerelméért?” Kérdezi valami jószívű embertárs, ki előtt ez a dolog olyan egyszerűnek látszik.

Hohó, kedves atyámfia, nem úgy van az! Persze jó lenne egyenesen nyugdíjba lépni, ha valakinek már terhes a hivatala! De a közigazgatásnál csak a sors különös kegyeltjei lehetnek nyugdíjasok, milyenek: vakok, teljesen elaggottak, kiknek megbénult kezük-lábuk, vagy a kiknek annyira kedvez a szerencse, hogy választáskor kidobják hivatalaikból. (Vagy a becsületüket, vagy az egészségüket otthagyniok kell a hivatalban.)

– Lillik Gusztáv pénztárnok beszélgetett két év előtt a városi tisztviselők jobb jövőjéről.

– „Nem érjük meg mi azt a jobb sorsot!” mondja Juhász számvevő.

– Hogyne élnénk addig, – felel Lillik Gusztai, – hiszen a képviselőtestület már tavaly megszavazta a fizetésjavítást?”

– „Még sem érem én azt. Nézze csak barátom (ezzel a számvevő elővette a városi költségvetést és egyes tételeire rámutatott,): meddig ez, (Piosszer Ignác mérnök nevére matatott,) meg ez, (ekkor saját nevét mulatta,) penzióba nem mennek, addig ne bízzanak fizetésjavításban!”

– „Hát ez megkapja a fizetésjavítást?” Kérdi Lillik, odamutatva a város másik tisztviselőjének nevére.

– „ó, azt ne féltse, annak közmondásos szerencséje van, – nem úgy, mint nekünk. Tudja nekünk mikor lesz jobb sorsunk? Ha meghalunk. Akkor mást fognak előráncigálni a gyámipénztár és a tanács ezerféle dolgaiban; mást fognak a felek mérgecsinálni; más fog a helyünkön vesződni. Mi kapunk szép koszorút; aztán pont: vége!”

Bizony úgy van: pont és azzal vége!

Hanem Lillik Guszti mégis erősködött: „No én pedig megélni akarom a fizetés javítását!”

Guszti! Te szegény tisztviselőtársam, honnan vetted ezt a büszke elbizakodottságot, hiszen olyan félrehúzódo szerény ember voltál teljes életedben?

Meg is bosszult a sors elbizakodottságodért! Újesztendő napján vitt el a halál, mikor a „személyes pótlék” első részletét éppen kifizették volna, ha Dick Józsi „kellő időben” meg nem föllebbezte volna a költségvetést. Pótlék helyeit kaptál: szép koszorút. Aztán pont: vége!

Úgy-e mégis a tapasztalt számvevőnek volt igazza?

Látod most milyen elégedett vagy odalenn, gondosan felhantolt sírod alatt? Tán mosolyogsz is rajtunk, volt tisztviselőtársaidon, kik töprenkedünk, miképpen fedezhessük váltóinkat, s kiknek ez az egyedüli mulatságunk, mert egyéb szórakozásra pénz kellene. Meglehet, hogy most már nevezsz afölött: milyen leleményes módokon bujkálunk hitelezőink elől! Úgy-e jobb dolgod van, mint ha most is várnád a fizetésjavítást?

Békesség borul föled. Földi bolondságok nem bántanak többé.

Mi pedig – életben levő – osztályos társaid sohasem vagyunk magunkban. (Még ha netán külön hivatal-szobánk volna is.) Mert a gond mindig velünk van.

Úgy-e ismerted a művelt világ kedves íróját, Kielland Sándort? Sőt talán még azt is tudad, hogy ő polgármestere valami furcsa nevű norvég városkának! Ez a Kielland Sándor, (kinek puha a szíve, de tolla kemény és éles, mint az orvos kése, mellyel belevág az élő húsba. hogy gyógyíthasson,) írja rólunk: „Körülvesz bennünket a kenyérkereset gondja, minden reggel magunkra vesszük kopott ruháinkkal és nem alhatunk oly mélyen, hogy teljesen elfelejtsük.”

Te már oly mélyen aluszol, hogy elfelejtetted a gondokat. Tudom, örömmel fogadtad a mi szeretett régi tisztviselőtársunkat, a te volt principálisodat. Juhász Györgyöt, mikor megjelent nálatok sujtásos magyar ruhájában, éppen a koronázás évfordulóján, mikor módjában lett volna mellére tűzni az idén kapott metáliát. Mert a figyelmes császár még a közigazgatási tisztviselőkről is megemlékezett uralkodása ötvenedik évfordulóján!

Majd megtudod régi principálisodtól, hogy most már van reményünk a szebb jövőhöz. Igaz, hogy ez a remény nem olyan erős, minő volt Petőfinek németjéé, ki abban bízott: „Öregszünk, tehát jó lesz 50–60 ezer forintot - nyerni a lutrin,” – de azért mégis ez a gyöngye remény a mi mindennapi táplálékunk.

– És most Isten veled Juhász György, jobb hazába költözött kedves kartársunk, kinek patriarkális barátságos lényét oly nehezen fogjuk nélkülözni! Isten veled! Idő és alkalomadtán megemlékezem rólad!

Ha találkozol annak szellemével, ki szomszédságodban az orgonabokorral beültetett hantok alatt szomorúfűz árnyában alussza örök álmait s ki Látóhegyen a régi időkben szintén szomszédod vala, mondj el neki mindent: hogy kevés bor terem az is rossz, hogy drágul a krumpli és a tojás, hogy emelkedik a húsnek ára... Azaz ne mondj el semmit! Csak azt add tudtára, hogy boldogok vagyunk.

Mert a szentírásban áll: „boldogok, kik éheznek és szomjúhozják az igazságot.”
Halis István